KNĚZ

MARTIN BAHULÍK

KNĚZ

Martin Bahulík

Než odešla jsi do nebe,
Tvou tvář jsem naposledy spatřil
Hned došlo mi, proč pro tebe,
Vše dělal jsem a tobě patřil,
Věčnost bývá plná stínů,
Ty stala ses mou múzou,
A neměla jsi žádnou vinu,
Na tom, proč ráj promísil se s hrůzou,
Když odešla jsi v plamenech,
Které sežehly tvé tělo,
Já cítil tíhu okamžiku v ramenech,
A za tebou do nebe se mi chtělo,
Odejít přátelé mi odepřeli,
Teď řeším kruté vraždy,
A když dá Bůh, je-li,
Budu milovat tě navždy.

Věnováno všem dobrým lidem. Všem, kteří mé příběhy chtějí číst, a především mým rodičům za to, že mě vychovali tak, jak mě vychovali.
A v neposlední řadě mé múze a korektorce, která dělá mé nápady snesitelnější pro Vás – čtenáře.
Děkuji vám všem…

Smrt u stolu

V prostorné místnosti hořel v mohutném krbu z tesaných kamenů oheň. Na velkém kulatém stole zdobeném vyřezávanými nohami stál poloprázdný džbán s pivem a dvě sklenice vedle talířů s pečeným masem a chlebem. Nad krbem se nakláněl kulatý muž střední postavy a házel do ohně smotané pergameny, které byly opatřeny rozlomenou pečetí.

Jeho sytý žaludek mu dával do těla proud štěstí, ale neměl dobrou náladu. Na zemi u stolu se svíjel v křečích muž oděný v černém rouchu. Jeho fialová jarmulka se válela vedle něj a odhalovala kolem jeho hnědých vlasů vyholené kolečko značící, že tento muž slouží církvi. Křeč pomalu ustávala a jeho svalstvo v obličeji tuhlo v děsivém výrazu. Snažil se natáhnout ruce k muži stojícímu u krbu, ale nebyl už schopen pohybu. Nesnesitelná bolest ustupovala se sílícím tuhnutí svalstva. Poslední, co viděl, byly modrající konečky svých prstů. Srdce se mu zastavilo a on se udusil bílou pěnou, která mu kapala z úst.

Muž sledující jeho poslední chvilku života se pousmál a šel blíž. Sklonil se u nehybného těla a serval mu velký zlatý kříž na zdobeném řetízku, který měl muž pověšený kolem krku. Rubín ve středu kříže se zaleskl v jeho očích. Pověsil si ho na krk a zastrčil pod prošívanou košili. Cítil chlad žlutého kovu na svých prsou a zrak mu sjel k promodralému prstu, na kterém se skvěl nádherný prsten. Sundat prsten nebylo snadné, protože muž byl nateklý. Prsten strhl část kůže, jak jej muž rval z jeho prstů. Aniž by jej prohlížel, nasadil si jej na svůj

prst a podíval se z okna, kde mohutné blesky ozařovaly nedaleký les. Napil se studeného piva a džbán, z kterého pil před chvílí jeho host, hodil do žhavých plamenů krbu.

Sklo se roztříštilo a místností se rozezněl zvuk skla narážejícího o kameny. Pivo, snažící se uhasit plameny, zlověstně zasyčelo, z krbu se začmoudilo, ale oheň plápolal stejnou silou dál. Muž se naklonil nad mrtvolou a snažil se rozvázat uzel na purpurovém opasku své oběti. Když se mu to podařilo, svlékl mrtvého do naha a jeho šat vhodil do plamenů. Nevábná vůně ze spálených šatů se valila místností stejně silně, jako se valila voda po deštěm zalitých polích.

Dnes nemohla být vhodnější doba. Od rána pršelo, nebem prolétávaly každou chvíli blesky a silný vítr odháněl od uší jakýkoliv cizí zvuk. Nahá mrtvola na zemi nehybně chladla v křečovitém výrazu. Její drobné tetování na prsou dělalo vrahovi vrásky na vysokém čele. Jestli to tetování někdo uvidí, bude zle. Nikdo nesmí poznat, kdo byl tento muž, který se k němu dnes drze vetřel a začal mu hrozit.

Jeho minulost ho dostihla, ale přesto se dokázal ochránit. Tedy skoro. Ještě se musí zbavit důkazů. Vzal do rukou dřevěnou hůl se zlatým zdobením a zmáčkl skryté tlačítko, umístěné pod kulatou rukojetí tak, že neznalý člověk jej nemohl vidět. Západka povolila a z pochvy, kterou tvořila hůl, vytáhl nevelký bodec, který byl součástí kulaté rukojeti.

Začal bodat do míst, kde se skvěl vytetovaný nápis Congregatio Romanae et universalis Inquisitionis tvořící kříž. Bodák byl dost hrubý na to, aby propíchl velkou část znaku tvořeného zdobným

písmem. V záchvatu šílenství, které bylo patrné v jeho očích, se jal bodat hluboké rány po celém hrudníku nebožáka. Nenadálé šílenství, spojené se silnými údery do ztuhlého těla, ho vysílilo. Otřel si do rukávu košile pot z čela, do purpurové čepky, ležící vedle hlavy muže, otřel krev z čepele a tu se zacvaknutím zasunul zpět do své vycházkové hole. Z mrtvých úst, která se probarvovala do temně rudé barvy, ještě vyrval promodralý jazyk, a i s čapkou ho hodil do ohně.

Bylo pár minut po půlnoci, když se rozhodl vzít mrtvolu a hodit ji do studny na náměstí. Její hloubka byla dost velká na to, aby tělo nikdo nespatřil a ošklivé počasí venku mu zaručovalo, že nikoho nepotká. Jestli otráví celou vesnici mu bylo jedno. Na dvoře u domu měl vlastní studnu. Hodil si mrtvolu přes rameno a shrbený pod vahou bezvládného těla vyšel ven ze svého domu. Ke studni to bylo jen pár kroků, což bylo pro něj jen dobře. Jeho pochroumaná noha trpěla pod náporem váhy. Nebyl zvyklý chodit bez hole.

Nebe bylo zahaleno mraky a blesky v dálce bušily do pahorků a stromů svoje elektrizující fontány voltů. U studny položil tělo na kamennou zem a oddechl si. Od úst mu vycházela v rychlém sledu dýchání pára. Bylo chladno. Byl rád, že má nejtěžší část za sebou a zhluboka dýchal čerstvý vzduch provoněný nedalekým lesem. Musí doma vyvětrat zápach spáleného masa a šatstva. Kdyby k němu někdo přišel, těžko by dokázal ten odér vysvětlit.

Těžké kapky deště poháněné silným větrem mu šlehaly do tváře a píchaly jako miliony malých jehliček. Popadl rychle tělo, aby mohl co nejdříve do tepla svého domu, a po hlavě jej shodil do studny. Tělo letělo několik metrů hlubokou dírou, než dopadlo na hladinu.

Plácnutí rozčeřené vody se vyhrnulo z kamenných obrub studny jako pekelná ozvěna a s větrem zmizlo v dálce nad klasy pšeničných polí za vesnicí.

Promočený muž se napřímil a utíkal z deště celý zkřehlý do své krbem prohřáté světnice, aby se převlékl a zalehl ke spánku. Díky tmě a hluku z neustálého hřmění nezaslechl, že při pádu se nohy těla, které shodil do studny, omotaly kolem lana držícího vědro na vodu. To se při dopadu těla o hladinu rozbilo a tělo zůstalo ve studni viset přivázané za nohy.

Muž za sebou zavřel velké dřevěné dveře a zajistil je petlicí. Sundal ze sebe promočený šat a přehodil jej přes dřevěnou židli, kterou umístil k blízkosti krbu tak, aby plameny oblek vysušily co nejrychleji. Za chvíli svítá a on nesmí dát najevo sebemenší odchylku od svého běžného chování.

Nahý chodil po místnosti a snažil se pouklízet vše, co by mu připomínalo ohavný čin, který spáchal. Který musel spáchat.

Musel ochránit své děsivé tajemství, před kterým už léta prchal, a nemohl dopustit, aby ho někdo prozradil. Nikdo nesmí vědět, že byl před deseti lety nebezpečný zločinec, který shodou šťastných náhod unikl očistným plamenům svaté inkvizice. Z římsy nad krbem sebral malou dřevěnou truhličku, ve které měl schované bílé krystalky jedu a vložil ji na polici mezi podobné truhličky, avšak s kořením a moukou. Ze stolu sklidil špinavé nádobí a umyl jej. Když byl hotov s očistou svého domu a byl si jistý, že nemůže nikdo poznat, že u něj v noci někdo byl, zálibně se podíval na houpající kříž, který zářil na jeho ochablém a tukem obaleném bledém těle. Natáhl na sebe lněnou

halenu, přiložil do krbu polena a šel spát s myšlenkami na to, jak dokonale zažehnal nebezpečí, které se po letech klidu vyrojilo na povrch.

Studna

Hvězdy na nebi už dávno zahalily husté temné mraky, ze kterých se řinul silný proud velkých kapek. Blesky čas od času osvítily okolí a stíny, vzniklé z osvícených domů, se zlověstně táhly po studených kamenných blocích, jež tvořily nerovnou cestu vedoucí středem celé vesnice. Z věže malého kostelíka, který byl dominantou vsi, se rozezněl tlukot srdce těžkého zvonu. Silný vichr, fučící směrem od kostela k nedalekému lesu, pohltil tóny jdoucí ze zvonice tak, že nikoho v malých domcích s dvorky nevzbudil.

Vprostřed vsi stála studna. Její dřevěná stříška byla děravá a klička mechanismu, který vytahoval vědro s vodou, byla poseta rzí. Vědro, ležící 15 metrů hluboko těsně pod hladinou vody, bylo uvázáno na silném laně a skrývalo děsivé tajemství. Silně pršelo a voda, stékající z polí obklopujících většinu vsi, utvořila nevelkou říčku bláta, která si hledala cestu z kopců. Hladina rybníka jako by se vařila pod tíhou velkých kapek a hráz, utvořená z popadaných stromů, haluzí a klestí, bojovala s tím, aby se neprotrhla.

Mladý vysoký kněz, který odcházel ze zvonice, vyndal z kapsy svého šedivého roucha dlouhý klíč a velké dřevěné dveře zvonice za sebou s bouchnutím zavřel a zamkl. Na hlavu s promáčenými hnědými vlasy, zastřiženými těsně pod krkem, si nasadil kápi, která mu zakryla moudré hnědé oči, zasazené do hubené elipsovité hlavy. Nad jeho nevýraznými nadočními oblouky se čepýřilo husté obočí,

které bylo nad levým okem přerušeno jizvou, směřující přes oko až do půlky tváře porostlé černým strništěm, které už místy probarvily šediny. Sutana, stažená v pase proplétaným provazem, mu končila těsně nad kotníky a odhalovala jednoduché dřevěné boty, připevněné k noze koženým páskem, které s jeho chůzí klapaly po dřevěných schodech vedoucích ze zvonice. V mosazném stojanu, který si vzal ze stolku stojícího u dveří, hořela vysoká svíce, po které stékaly kapky roztaveného vosku. Plamen, tančící ve větru, který se prohánět chodbami kostela, osvěcoval prostor před knězem a ukazoval mu pouze nevelký prostor, který se posouval krok od kroku směrem do míst, kde hubený kněz vyhlížel dveře své ložnice. Těšil se na teplou dřevěnou postel se slamníkem a několik hodin klidného spánku po náročném dni. Byla neděle a dlouhý den, který začal kázáním pro místní občany, se táhl díky několika nezvyklým událostem až do nočních hodin.

Malá světnička byla provoněná čerstvou slámou, kterou mu dala do peřin mladá hospodyně, pomáhající mu se starat o chod kostela. Na stolku u úzkého okna s vitráží zobrazující anděla, byla rozložena tlustá kniha v kožené vazbě lemované železným rámováním. Položil svíci na stolek vedle knihy a všiml si, že na dřevěném tácu má na parapetu u okna namazaný krajíc chleba se sádlem a vedle něj pohár s vínem.

Lucie byla sto šedesát šest centimetrů vysoká, sedmadvacetiletá slečna se světlými, po ramena dlouhými vlasy, která svou věčně dobrou náladou dělala vrásky ve tvářích místních prudérních obyvatel, jimž byla trnem v oku už od dětství. Byla již od pěti let

sirotek. Tenkrát byli její rodiče roztrháni smečkou vlků, kteří v lese zaútočili na několik vesničanů jdoucích pro dřevo. Kněz, sloužící v kostele, se jí ujal, a když zemřel a na jeho místo přišel nový, mladý kněz, Lucie u něj zůstala dál.

S rostoucím věkem však její dětský vzhled mizel a zpod jejího oblečení čím dál tím víc vyvstávaly plné ženské tvary. Pevná velká ňadra, úzký pas a dlouhé nohy byly další velkou vodou na mlýn pomluv a zášti zejména pro vesničanky, závidějící jí její krásu.

Statkáři, farmáři, tesař, kovář i pan rychtář záviděli knězi mladé pevné maso a dokonalou postavu, kterou by rádi viděli ve své posteli. Ženské, které zdaleka neměly tak krásnou postavu a dokonalou pleť, záviděly Lucii pohledy svých chlapů, díky nímž ji nesnášely. Kněz beroucí Lucii jako mladší sestru, protože byl mezi nimi rozdíl pár let, však nikdy nepomyslel na to, že by s Lucií zhřešil. Svým ovečkám se snažil neustále promlouvat na kázáních do duše, ale nebylo to moc účinné. Lidská závist, jeden z nejtěžších hříchů, se nedá z duší hříšníků jen tak vymazat.

Snědl chléb, vypil sklenici trpkého kyselého vína, opláchl se a poklekl s hlavou sklopenou k zemi. Dlaněmi přiloženými k sobě k modlitbě nad velkým dřevěným křížem s umučeným Kristem tiše šeptal pár veršů naučených z bible. Kolem pásku měl omotaný růženec, na jehož konci visící železný kříž se s bouchnutím dotkl podlahy a opřel o jeho stehno. Z čela mu stékaly po tváři zbytky deště zachycené v jeho vlasech. Přes zavřená víčka a tiše se pohybujícími rty bylo vidět zbožnost a oddanost tohoto muže víře.

Když se očistil od svých bezvýznamně nicotných hříchů předchozího dne, povstal, povolil sutanu, která mu sjela ke kotníkům, a po sfouknutí plamenu svíce se uložil pod peřinu. S rukama položenýma podél těla usnul hlubokým spánkem.

Pondělní ráno přineslo do vesnice po třech dnech vydatných dešťů konečně sluneční paprsky, které prohřívaly promáčenou půdu a způsobily, že z lesů stoupal opar z vodní páry. Rolníci s vidlemi a motykami se loudavým krokem šinuli k polím, aby zkontrolovali úrodu poničenou deštěm a silným větrem. Kovář bušil kladivem po do ruda rozpáleném kusu železa, který cinkal o kovadlinu a jeho ošklivá manželka rozdmýchávala v ohništi žhavé uhlíky, ve kterých již byly uloženy další kusy železa, připravené k tomu, aby je její manžel zpracoval.

Rychtář, jehož největším poznávacím znamením bylo velké břicho, plešatá kulatá hlava a orlí nos, se procházel se vzpřímenými zády po náměstí a zdravil občany. Zpod placaté čepky zdobené třásněmi ze zlacených hrubých nití mu kulaté modré oči těkaly po lidech a po studni. Jeho vycházková hůl zdobená stříbrnou koulí, která chladila jeho zpocenou dlaň, s každým jeho nevelkým krokem klepla železnou špicí o kameny. Tato rádoby vznešená chůze mu dodávala pocit moci, který si zamiloval od prvního dne, kdy byl do své funkce jmenován.

Pradleny, drhnoucí na břehu rybníka hromady prádla ve velkých proutěných koších, si povídaly s úsměvy na rtech, a na provazy uvázané mezi stromy lemujícími břeh rybníka věšely mokré košile a kalhoty, plátna a ubrusy, šátky a zástěry.

Na dveře knězovy světnice někdo zaklepal. Od prvních slunečních paprsků byl zabrán do čtení knihy položené na jeho stole a klepání ho vyrušilo z dumání nad obsahem textu. Do dveří vešla Lucie s rozpuštěnými vlasy a její jiskra v očích a bílé zuby ozářily celou tmavou místnost, do které se díky barevným sklům ve vitráži úzkého okna nedostávalo skoro žádné světlo. V rukou nesla ošatku se sýrem a chlebem a krajáč čerstvého mléka, před chvílí nadojeného v chlívku, ve kterém poskakoval pár koz.

Kněz poděkoval, usmál se a pohladil Lucii po vlasech.

„Prosím, Lucie, tady máš seznam. Zajdi do vsi a udělej nákup," řekl vlídně kněz a podal jí list popsaného papíru a několik mincí.

Lucie se pousmála, uklonila tak, že jí vlasy přepadly do tváře, otočila se a odcupitala ve svých jednoduchých střevících po schodech do přízemí kostelíka. Vzala do ruky proutěný košík a rozverným krokem, který čas od času proměnila v běh, zamířila na náměstí, kde panoval čirý ruch. Cesta z kostela uběhla díky jeho vyvýšené poloze nad vsí poměrně rychle. Pár minut chůze střídané s poklusem nesebralo Lucii žádnou energii. Každého slušně zdravila a nakupovala věci ze seznamu.

Nenávistných pohledů žen, ani mlsných pohledů mužů a dvojsmyslných narážek, si nevšímala. To některé pány přivádělo k šílenství a začali být hrubí. Jeden ji plácl přes pevný zadeček a zachechtal se. Lucie se otočila. Sukně se s rychlým otočením jejího těla přizvedla tak, že odhalila její nohy až nad kolena. Z obličeje jí zmizel bezstarostný úsměv a z očí jí vyšlehly blesky. Rty, které před chvílí prozpěvovaly veselé písničky, byly našpulené ve vzteklém

výrazu. Pěst její ruky vystřelila do tváře chechtajícího se brašnáře a způsobila náhlé utichnutí veškerého povyku na náměstí. Všichni, kdož byli v okolí, se dívali, co se bude dít, a propichovali Lucii očima. Ta si mnula kloubky na ruce, kterou před okamžikem udeřila brašnáře do čelisti, až upadl na zem a loktem se narazil o studnu. Vstal a z rozražených rtů mu tekla krev. Odřený loket ho bolel. Vrhl se na Lucii, kterou povalil na zem. Košík s nákupem dopadl na dlažební kostky náměstí a jeho obsah se rozsypal. Z rozbitých vajíček vytékal do spár mezi kameny žloutek, kedlubny s rajčaty se kutálely dolů ke starostovu domu a pod zády Lucie se rozdrtil a zavoněl česnek.

Brašnář ji chytl pod krkem a začal s ní cloumat. Tiskl ji silně k zemi, až nemohla dýchat. Přihlížející dav začal křičet a Lucie se snažila svými drobnými pažemi útočníka přimět k tomu, aby ji nechal být. Když už měla pocit, že její duše opustí tělo, uviděla nad hlavou prolétající zlatou kouli na černé zdobené holi, která udeřila brašnáře do čela tak silně, že přepadl na záda a o kameny si rozrazil hlavu.

Lucie se rychle sápala na nohy a snažila se popadnout dech. Vedle ní stál kulatý mužík v elegantních čistých šatech a s placatým kloboukem, o kus plátna otíral zakrvácenou rukojeť své vycházkové hole, a zlostně se díval do tváří všem přihlížejícím.

S evidentním rozčílením hlubokým hlasem pronesl na celou vesnici: „Dokud budu rychtářem v naší vesnici já, nikomu tady nebudete beztrestně ubližovat. Tady se bude dodržovat zákon. Jestli to není někomu jasné, můžu mu to vysvětlit stejně, jako tamhle brašnářovi.“ Ukázal rozmáchlým gestem na muže ležícího vedle studny, kterému se dělala na čele obrovská boule. Polijte toho dobytka

vodou, ještě s ním budu mít nějakou řeč, dodal, a pousmál se na už klidněji dýchající Lucii.

„Děkuji vám, pane," řekla zdvořile a začala po zemi sbírat rozkutálenou zeleninu a otírat si pohmožděniny na krku.

Kovář, který celou dobu sledoval roztržku ze svého přístřešku, šel ke studni, aby nabral do džberu vodu, a polil jí rychtářem uspaného brašnáře. Začal namotávat lano. Dnes to šlo hůř než kdy jindy, ale jeho svalnaté tělo rozdíl skoro nepoznalo. Když vymotal kbelík s vodou až nahoru, zasekl pojistku na ozubeném kole, aby kbelík nesjel dolů, jak se pro něj bude naklánět a natáhl se přes hranu studny, aby přitáhl osvěžující tekutinu k sobě. Když se naklonil, vykřikl a splašeně udělal dva rychlé kroky zpět, až zavrávoral a upadl na zadek. Přihlížející přiběhli k okraji studny a hromadně vyjekli. Na provaze, kde měl být kbelík s vodou, visela za nohy přivázaná mrtvola muže.

Na náměstí se během chvilky sešla celá vesnice. Pradleny nechaly rozdělané prádlo na břehu rybníka, farmáři své motyky zahodili na zem, a stejně tak, jako ostatní vesničané, kteří v době nálezu nebyli na náměstí, přiběhli se rychle podívat na zohavené tělo utopence, kterého mezitím vytáhl kovář na dlažbu a odvázal jeho nohy. Nahé vybledlé tělo bylo pokryto nesčetnými modřinami a v trupu mělo několik bodných ran. Bylo nasáklé vodou tak, že z úst v malém proudu vytékal kal rozkládajících se vnitřností, krve a vody. Lidé v davu hlasitě mumlali a pronášeli mezi sebou nejrůznější teorie, kdo je onen muž ležící na slunečními paprsky prohřáté zemi.